

Tusnády László (1940) — Sátoraljaújhely (H)
A SZÉTTÖRT SZIVÁRVÁNY

A képek már peregnek, egyre tűnnek.
Kagyló az éj, bűg szakadatlanul.
Benne a szemek virág-táncra kelnek.
Villódzó vágyak víg, nagy karneválja,
szúnyogszárny zizzen, pók és béna rák
bolond mosollyal száll a levegőben.
A gyász-harangok ily éjjel születtek.
Felkél a por, és ősmesét üzen,
a hulló levél visszaszáll az ágra,
hegedt sebek már újra felfakadnak,
és álmaink felett nincsen szivárvány.

László Tusnády (1940) — Sátoraljaújhely (H)
L'ARCOBALENO ROTTO

Le immagini girano e già spariscono,
la notte è una conchiglia,
in cui gli occhi ballano una danza di fiori
è il gran carnevale allegro
dei desideri brillanti.
Le ali delle zanzare frusciano.
Un ragno ed un gambero storpio
con un matto sorriso volano nell'aria.
Le campane di lutto sono nate in queste notti.
La polvere si leva ed annuncia una favola antica,
la foglia cadente torna volando al ramo,
le ferite rimarginate si riaprono,
i fiumi di sospiri ci portano,
e sopra i nostri sogni non c'è l'arcobaleno.

Alla Bottega. Milano. Anno XXXII – 5, settembre-ottobre
1994. 32 p.

ÁLMOMBAN SÍRTÁL

A csönd-szitakötő már messze száll,
de végleges szállást hol is talál?
A kályha mellé bújnék, mint gyerek;
apám zokog, sirat sok életet.

Ó, mennyi arc előtte elvonul;
a napderűre a zord est borul.
Csípős a szél, a vizek ostroma
suhog, meghajlik a füvek sora.

Apám, fázunk. A vihar énekét
az est röpíti, s csapzott fellegét.
Sötét erdő komorlik most élénk.
A szél sodorja a fák seregét.

Elbújnék félve, mint a kisegér,
míg elvonul a sejtelmes szekér.
Túnt ifjúságod, apám, felderül:
tudtál élni s harcolni emberül.

Hadd sírjak helyetted az életért!
Felejtsd el, hogy mennyi bű, baj ért!
A széltorok mily rémesen ugat,
s a ködbe vesznek a messzi utak.

Versioni italiane dell' Autore stesso

NEL MIO SOGNO PIANGESTI

La libellula del silenzio vola lontano,
ma dove trova l'alloggio perpetuo?
Vorrei nascondermi accanto alla stufa,
come un bambino.
Mio padre sghiozza:
piange per la vita.
Oh quante facce passano davanti a lui;
la sera rigida segue il bagliore del giorno.
Tira un vento frizzante, la frusta delle acque
fruscia la fila delle erbe, essa s'inchina.
Babbo mio, abbiamo freddo, si sente
il canto della tempesta
portata dalla sera.
Un bosco oscuro si erge davanti a noi.
Il vento caccia il gregge degli alberi.
Vorrei nascondermi come un topolino,
mentre passa il carro misterioso.
Babbo mio, la tua giovinezza che fu,
si rischiara.
Combattesti e vivevesti degno di uomo.
Lasciami piangere invece di te per la vita!
Dimentica danni e tristezza!
La gola del vento latra terribilmente,
le vie lontane si perdono nelle nebbie.

Alla Bottega. Milano. Anno XIV - n. 6. novembre-
dicembre 1976. 21 p.

Eco in versi per liriche dialettali dei poeti italiani:

Biagio Marin (1891-1985)
LISIERA LA BARCA

Lisiera la barca su l'ole
apena varagia;

Bodosi György (1925) — Pécsely (H)
A SZÉP BÁRKA

Vízen ring már a Bárka.
Puccosan. Újra festve

saveva i madieri de ragia,
manovre flessibili e mole.

Che corso beato
col vento de pupa,
e l'acqua più cupa
'veva oltro abocato.

E adesso, co lenta
co greve:
el mar se la beve
l'abisso la tenta.

Leggera la barca sulle onde / appena
varata / i madieri sapevano di
acquaragia, / flessibili e docili le
manovre. // Che corso beato / col vento
in poppa, / e l'acqua più cupa / aveva un
altro abbocato. // E adesso, che lenta /
che greve / il mare se al beve / l'abisso
la tenta.

Vitorlákat feszítve
Szállhat Akárhovába.
Orrát fennhordja. Járja
Táncát. Büszkén Sekéllyel
S másik Úrral a Mélyel.
Kerek farát riszálja.
Illeg. Dől. Jobbra-balra
Lejt. – Felbődül a Tenger,
Habzik vadul és úgy vet
Mindent vissza a partra.